Syndikalisten.

Organ for den revolutionære Arbejderbevægelse i Danmark.

Nr. 11. | Udkommer den 1. og 15. i hver Maaned. Pris 30 Øre Kvartalet, 5 Øre pr. Ekspl. | 1. Oktober. | Udgivet af Syndikalistisk Forbund. Redigeret af en Komité. | 1909.

Ethvert Menneske under 30 Aar, som har en Anelse om sociale Forhold og ikke er revolutionær, er en Idiot.

Bernhard Shaw.

Hæverens Vise.

Om Præstens Ord skal i Kirken lykkes,
med Messesærk først maa Manden smykkes,
den væver vi Smaa til vor Præst og Bisp,
skønt selv har vi ofte til Skjorten mist'.
Vi væver de hellig', vi væver de søgne,
og gaar saa iblandt og er mestendels nøgne.

Om Excellencen skal Riget regere,
med Kjole og Baand maa han smykkes og mere;
det væver vi Smaa til vor Jorddrots Glæde,
selv mangler i Jorden vort Lig tidt et Klæde,
Vi væver de hellig', vi væver de søgne,
og gaar saa iblandt og er mestendels nøgne.

Men vent kun, vor Tid vil ogsaa nok komme,
naar først med de Stores Tid det er omme;
da væver vi Smaa dem et prægtigt Lagen
og møder som Følge paa Jordefærds-Dagen.
Vi væver de hellig', vi væver de søgne,
og gaar saa iblandt og er mestendels nøgne.

Ved Tres.

Hvor længe — ?

—:—

Hvis man ved Begyndelsen af den svenske Storstrejke vovede at udtale en Tvivl om, at Strejken vilde give et for Arbejderne heldigt Resultat, blev man af danske Arbejdere betragtet som Idiot. Det nyttede ikke, at man, ved Hjælp af nøgterne Tal, af saglige Fornuftgrunde søgte at forklare det meningsløse, det sindssvage i den anvendte Kamptaktik; Begejstringen for det ubrødelige Sammenhold, den storartede Disciplin var for stor til, at en Skeptiker paa daværende Tidspunkt kunde tænke at vinde Gehør for sine Tvivl, om de end var nok saa vel begrundede.

Men nu — efter to Maaneders Forløb — nu er det forsmædelige Nederlag, som vi forudsaa maatte komme, vel saa soleklart bevist, at alle kan se det og derved maa indrømme, at vi alligevel havde Ret!

— Det skulde synes selvfølgelig, men er dog langt fra Tilfældet.

Tal med de danske Arbejdere om Strejken og det vil vise sig, at de saa godt som alle mener, at Resultatet blev fuldt ud tilfredsstillende, om end det ikke blev den absolute Sejr, som man i Begyndelsen saa bestemt havde regnet med.

Dette er Opfattelsen den Dag i Dag, takket været „Social-Demokratens" forløjede Beretninger om Strejken, hvis Forløb fra første Færd har været malet i de mest glimrende Farver, der først tabte en Del af deres Glans, da de uomstødelige Kendsgerninger tvang Bladet til at holde sig lidt mere til Virkeligheden.

Og selv nu, da Storstrejkens Fiasko foreligger i al sin Ynkelighed, søger man, saa vidt muligt at dække over Nederlaget — og desværre med godt Resultat, endskønt Bladet selv har maattet bringe adskillige drøje Sandheder, der i Virkeligheden har slaaet den fremhyklede Optimisme grundigt til Jorden.

For kun at tage et Eksempel skal vi henvise til, at Stockholms Sporvejsselskab forlangte, at Funktionærerne skulde gaa ind paa en Lønreduktion af 365,000 Kr. aarlig — og hvad svarer Arbejderne herpaa? Intet! De har godkendt et Mæglingsforslag, hvorefter Reduktionen „kun" skulde være 225,000 Kr., men da Selskabet ikke gik ind herpaa, er Funktionærerne nu nødt til, enten at krybe til Korset eller ogsaa, hvad de allerede har paabegyndt, foretage en Masseudvandring. Om en effektiv Modstand kan der ikke være Tale.

Saaledes i denne Branche og saaledes overalt! — Storstrejkens sidste Afsnit, Nedsablingen af de Strejkende, foregaar nu i denne Tid, ikke paa den offentlige Scene og fulgt med Verdensinteresse, men i Stilhed, bag Kulisserne, i de enkelte Fag, der ser vi Ydmygelsen, Underkuelsen. Arbejdskøberne dikterer de fremtidige Arbejdsbetingelser. Arbejderne skriver under.

Og med hvilken Haan modtoges de nu besejrede svenske Arbejdere ikke af deres Undertrykkere. Læs Kapitalistpressen i denne Tid og se, med hvilken sjofel, hoverende Spot der Gang paa Gang fortælles om, at Arbejderne i dette eller hint Fag tilbyder at gaa i Arbejde paa de gamle Betingelser, men ironisk bliver anmodet om at „sulte videre endnu, da Pladserne for Øjeblikket er besatte". Smædeord, Æselspark, det er de Frugter, som Arbejderne nu høster, det er Giften, der vel smerter fuldt saa meget som selve det Saar, Nederlaget slog.

Saaledes er de faktiske Forhold i Sverig for Øjeblikket og i Stedet for den socialdemokratiske Taktik, der gaar ud paa at skjule, vilde det vist være mere hensigtsmæssigt at se Sandheden i Øjnene og undersøge, hvor Grunden til Nederlaget findes.

Vi har paapeget den for længe siden, allerede ved Strejkens Begyndelse.

En Generalstrejke eller Storstrejke, baseret paa Pengeunderstøttelse, er paa Forhaand tabt. Skal en Generalstrejke gennemføres med Held, skal enhver Samfundsorganisme tvinges til at standse, og hertil kræves ikke Pengemidler, men direkte Handling.

Man harmes, naar man tænker paa „Social-Demokraten"s Lovprisninger af „de korslagte Armes Revolution" og dens Forsøg paa at latterliggøre Tanken om den direkte Aktion. At de korslagte Arme ikke formaaede at sejre, har vi nu set. Hvad der kan udrettes ved den direkte Aktion faar man et Bevis for, ved at læse omstaaende Artikel af Gustave Hervé, omhandlende Revolten i Spanien.

— — — Der har lydt Røster om, at Storstrejken af Socialdemokratiet med Vilje var planlagt og iscenesat saaledes, at den skulde bringe Arbejderne et Nederlag, hvorved de, ved at Troen paa den faglige Kamp blev svækket, med saa meget større Iver skulde kaste sig ind i den politiske. En saadan Paastand kan ikke bevises, men meget taler for, at den er sand. I hvert Fald har Socialdemokratiets Angreb i den sidste Tid været rettet langt stærkere mod Regeringen end mod de private Arbejdskøbere. Arbejderne bliver opfordrede til at skaffe sig større Indflydelse i Rigsdagen. Nederlaget skal udnyttes politisk.

Men her maa vi huske paa, at det aldeles ikke er Generalstrejkeideen, der har spillet fallit, men kun den forældede Kampform. Generalstrejkens revolutionære Magt

staar lige uantastet endnu, det gælder kun om at føre Kampen paa en tidssvarende Maade.

Hvor længe Generalstrejken vedblivende skal være en Illusion, en skøn Drøm, afhænger af, hvor længe den store godtroende Arbejdermasse vil lade sig lede i Blinde af Folk, hvis Livsopgave er politisk Spekulation og Sjakren med den revolutionære Klassekampsidé.

De svenske Arbejderes forsmædelige Nederlag burde have givet denne blinde Godtroenhed sit Grundskud.

— Men maaske er Maalet endnu ikke fuldt — maaske skal vi endnu en Tid roligt finde os i Nederlagene — og Spotten.

Alfr. Nielsen.

„Selv Gud kan ikke bestaa uden kloge Mennesker" — har Luther sagt; men Gud kan endnu mindre bestaa uden ukloge Mennesker" — det har den gode Luther ikke sagt.

Fried. Nietzsche.

Arbejderne og Statistik.

I forrige Artikel hævdede jeg, at alle offentlige Bureauer og Institutioner ved deres statistiske Arbejder vel vogtede sig for at stræbe saa vidt efter Sandhed, at de gav Samfundets Modstandere altfor farlige Vaaben i Hænde.

Denne Undgaaelse og Hemmeligholdelse af Tallenes Sandheder behøver endda ikke at være bevidst hos Statistikerne. I Følge Opdragelse og Omgangskreds, i Følge hele deres Tænkemaade hører disse Folk oftest til Overklassen, og stræber de end nok saa meget at følge den strængt videnskabelige Sandheds Principer i deres Arbejde, saa kan der dog, ofte dem selv uafvidende, snige sig ind i deres Tankegang en lille Samfundsbevarelsens Djævel, der gnidrer ud og gør ulæselig netop de Talrækker, hvis Offentliggørelse og Bearbejdelse kunde blive Stof til mangt et vægtigt Angreb mod det herskende Samfundssystem.

Dette mere personlige Moment til Indflydelse paa Statistikens Resultater er langt fra saa væsentligt som det almene, der ligger i de statistiske Institutioners Forhold til og Afhængighed af Samfundsmagten.

Som Statistikens Udøvere siger: »Den bærende Statistik vil altid være den officielle administrative Statistik, og den maa forme sine Opgaver efter Administrationens skiftende Behov og maa vende Blikket mod de Forhold, der kan støtte det sociale Lovgivningsarbejde«.

Ja, netop! Først og fremmest gælder det at støtte Samfundets Bestaaen!

Statsstyrelsen, Lovgivningsmagten maa bevilge Midlerne til den officielle Statistik og er derved i Stand til at bestemme Omraadet for Statistiken. Tillige sker Indsamlingen af det statistiske Raamateriale gennem Samfundets officielle Institutioner, og dette Materiale kan vanskelig paa anden Maade skaffes til Veje for private Undersøgelser, der vil gaa dybere ned efter Resultater. Tilsyneladende har da saaledes Samfundsstyrelsen næsten Monopol paa Statistik til Belysning af Samfundet og dets Livsytringer.

Og dette Monopol benyttes da »efter Administrationens skiftende Behov og til Støtte for Lovgivningsarbejdet«. — Hvad er da Behovet?

Tidligere var det udelukkende Undersøgelser, der kunde gavne den Klasse som Staten er Udtryk for, Kapitalistklassen. Det gjaldt at belyse alle de Forhold, der kunde udvikle Kapitalens Omraade. gøre den mægtigere og derved styrke det bestaaende Samfund. Opgaverne var da særlig (som Danmarks statistiske Bureaus) at belyse Indførsel og Udførsel, Høstudbytte etc.

Der begyndte imidlertid at vise sig Farer for det bestaaende Samfund. for Kapitalens Enevælde og statsavtoriserede og lovbeskyttede Udbytning,

Den vaagnende Arbejderklasse begyndte at kræve. Til Held for Overklassen blev Arbejdernes Krav ledet ind gennem Overklassens Magtfaktorer, Rigsdag og Parlamentarisme, saaledes at Tilfredsstillelsen af Kravene foreløbig blev let.

Da faar den officielle Statistik flere Opgaver. Den skal blive Socialstatistik. Den skal belyse de Forhold, som Underklassen kræver forandrede. Men kun saa tilpas belyse dem. at der kan blive Materiale til Udarbejdelse af de velsignede Reformer, til Fattiglove, Alderdomslove, Sygekasselove, Arbejdsløshedslove osv. osv., alle disse Love, der befæster Overklassens Magtstilling og dysser Underklassen i Søvn. De statistiske Undersøgelser maa endelig ikke kaste saa stærkt Lys udover Samfundsforholdenes Elendighed, at nye Krav rejses ved Tallenes Agitation.

De fleste Steder i Udlandet, hvor Forholdene er større, Kampen mellem Kapitalistklassen og Arbejderne mere tilspidset, har Kapitalistsstaten fundet det formaalstjenligt at oprette forskellige Institutioner til Udarbejdelse af Socialstatistik, d. v. s. specielt Arbejderstatistik, der kan være Grundlag for Reformlove etc. Ogsaa herhjemme har Statens statistiske Bureau de senere Aar maattet kastet sig over Socialstatistik, om end i ringere Grad.

Hvor gerne end Statsmagten maatte ønske det. kan Tallenes Resultater ikke tilsløres saa stærkt, at de ikke bliver til Vaaben i Agitationens Tjeneste for den fremrykkende og mere forstaaende Arbejderklasse. Det skulde da være i et Arbejderpartis Interesse at benytte disse Vaaben og ikke nok hermed; men paa Basis af de Samfundsorganer. Arbejderne selv har skabt og er i Færd med at skabe, maa de forstaa selv at skaffe sig disse Vaaben, forbedre dem ved selv at tage ny Jord op til Dyrkning og til Frembringelse af statistiske Undersøgelser, der kan vise fremad mod de kommende Samfundsformer.

Herom i en følgende Artikel.

Alb.

Kvindens Forsørgelse blev hendes Menneskeligheds Dødsdom.

Søjlebogen.

Kvinden.

For en Socialist bliver alle de mange Spørgsmaal, hvis Løsning der kævles om i vore Dage, Dele af det store sociale Spørgsmaal. Kun gennem Løsningen af Hovedspørgsmaalet vil man kunne naa til en tilfredsstillende Løsning af alle de mindre Spørgsmaal.

Dette forhindrer jo ikke at man kan betragte de forskellige Spørgsmaal hver for sig, belyse deres forskellige Sider, og maaske derigennem finde gode Vaaben til Anvendelse i Kampen for Løsningen af Hovedspørgsmaalet.

Nu er der intet Spørgsmaal, der i den Grad trænger til Belysning, som Kvindesagen. Arbejderne, som selv staar i Kamp mod det bestaaende, er altfor tilbøjelige til at overse, at der bag dem staar en Hær af Individer, som er endnu dybere nedtrykt end Mændene selv. Og takket være den med de snevre Forhold følgende Konservatisme er Arbejderkvindens Stilling endnu værre end den behøvede at være; selv under de nuværende Forhold.

Dette er galt. Der tiltrænges paa dette Omraade et Oplysningsarbejde, hvis Frugter vil komme Klassekampen til Gode, og hvis Betydning man vanskeligt kan overvurdere.

Kvindens Arbejde ringeagtes af Manden, og hun selv har i sin Underdanighed efterhaanden lært beskedent at undervurdere dets Betydning, skønt Guderne skal vide, hun ofte slider haardere end Manden. En fuldstændig Stagnation af den tekniske Udvikling paa Husvæsenets Omraade er blevet Følgen. I en københavnsk Lejekaserne laves der Kl. 6 Middagsmad i 50 forskellige Gryder, paa 50 forskellige Gasapparater af 50 forskellige Kvinder — et Arbejde som kunde udføres af 2 Kvinder eller Mænd med den halve Bekostning. Og saaledes paa alle Omraader. Endnu den Dag i Dag børster Kvinden med Mas og Besvær Mandens snavsede Støvler med en Haandbørste og vasker med de bare Næver det Tøj, som kan kemisk renses paa to Minutter.

Her er et rigt Felt for Samarbejde og Organisation.

Det er intet Under at Kvindens aandelige Udvikling lider i høj Grad under de snevre Forhold, der trykker hende hele hendes Liv igennem. Man rynker paa Næsen ad Trappesladder og Kaffesnak, men hvor kan det være anderledes saalænge Manden betragter Kvinden som et mere eller mindre underordnet Væsen, som af Naturen har andre Interesser end han — saalænge et vedvarende Forhold mellem Mand og Kvinde enten er en Forretning, eller er etableret udelukkende af Hensyn til den legemlige Tilfredsstillelse, uden at et aandeligt Kammeratskab og fælles Interesser spiller ind.

Dette har ogsaa Sammenhæng med hele den skæve Udvikling som Forholdet mellem de to Køn er kommet ind i paa Grund af Ejendomsrettens Virkninger. Den økonomiske Institution man kalder

Ægteskabet er opstaaet med Ejendomsretten og vil forsvinde med denne. Kønsforholdet vil derefter komme ind paa nye Baner; de forskellige Opfattelser herom brydes allerede i de radikale Lejre, fælles for dem alle er Kvindens Ligestillelse med Manden. Man kan ogsaa tale om seksuel Frigørelse for Kvinden i en anden Forstand, idet de fortvivlede Forhold som følger med Ægteskabet, i stor Udstrækning berøver Kvinden hendes naturlige Ret til at nyde sin Evne til Kønsomgang i lige saa høj Grad som Manden.

Hertil slutter sig endelig Spørgsmaalet om Opdragelsen af de nye Individer og om Udviklingen af Slægtens Sundhed.

Men Betingelsen for at alle disse Spørgsmaal kan blive behandlet paa tilfredsstillende Maade, er at Kvinden selv træder frem paa Arenaen og tager Kampen op for sin egen Sag.

Derfor vil vi gøre hvad vi kan for at faa hende trukket ind i Arbejdet.

Gerhard.

„Den trelagte".

Naar Bedstemoder benyttede gammelt Garn, lod hun ofte en ny Traad „løbe med".

Det styrker, sagde hun.

Det samme gør Borgbjerg. Han taler nemlig altid om „Traade" i Arbejderklassens Kamp. Han vil benytte det gamle Garn, det politiske; men han lader dog samtidig en „ny Traad" — den faglige — løbe med. Ja, i den senere Tid lader han endog endnu en ny Traad løbe med, nemlig den kooperative.

Det styrker alt sammen, mener han.

Men det vil sige, at begge de nye Traade styrker „det gamle Garn", som B. repræsenterer.

Det styrker derimod ikke selve Arbejderklassens Kamp, at de nye Traade kun løbe med. De burde løbe alene — dog sammen med en tredie ny Traad, Oplysningen. Det vilde gøre Klassekampen saa kraftig, som den — med de allerede kendte Midler — kan blive.

Og saa „revolutionær" vilde selv min gamle Bedstemoder have været.

Hun lod aldrig to nye Traade løbe med.

Saa brugte hun hellere helt nyt!

*

Nu vil B. ganske vist sige, at det politiske — anvendt af Arbejderklassen som Kampmiddel — er af nyere Dato end Fagbevægelsen.

Men en saadan Udtalelse er kun Blændværk.

Ved det gamle forstaar man ikke altid, hvad der er ældst af Dage, men derimod hvad der er mest slidt, og som ikke mere er tjenligt til at anvende.

Og dog er Politik det gamle Garn.

— Det er kun ved Hjælp af Bedrageri, at Politikeren endnu kan bevare Troen hos Arbejderen paa, at den politiske Bevægelse gavner Arbejderklassen.

Politikerne fremstiller Politik som ensbetydende med social Oplysning, og saa peger de paa de Goder, som Oplysningen — gennem de uheldigt stilledes Krav — har fremkaldt, og paastaar, at disse Goder er opnaaet ad politisk Vej.

Sandheden er, at den politiske Bevægelse skader den sociale Oplysning, idet Politikerne maa „tage Hensyn" og gaa paa Akkord med Sandheden for at blive valgte.

Og Sandheden er tillige, at den politiske Bevægelse hæmmer den kooperative — og leder Interessen bort fra den faglige Bevægelse.

Politik — anvendt som Kampmiddel af Arbejderklassen — virker paa samme Maade, som en Traad, der er surret forkert om, vil virke i en trelagt Snor.

Alle fremskridtsvenlige Arbejdere bør derfor stræbe hen imod, at Oplysningen, Udbredelse af social Forstaaelse, træder ind som den ene Traad i den „tredelte" Arbejderbevægelse i Stedet for Politik.

Ingen Arbejder kan være bekendt at være mere reaktionær end en gammel Bedstemoder.

Mikkel Christensen.

Hvo sig selv fornedrer vil ophøjes.
Luk. 18,14 forbedret.

Til Vaaben!

„At blive regeret", sagde Proudon, „er at blive bevogtet, kontrolleret og beherskет af Personer som ingen Ret har dertil og som ikke er kvalificeret dertil. At blive regeret, er at faa hver Handling, hver Bevægelse noteret, stemplet og maalt. At blive regeret, er, under Skalkeskjul af Almenhedens Interesse, at blive martret, udplyndret og bedraget, og ved den mindste Modstand bliver straffet og forfulgt."

Jeg tror ikke, det er nødvendigt at komme ind paa en nærmere Granskning af de bestaaende Love, som fuldstændig svarer til Proudhons Anklage og som retfærdiggør hvert enkelt Punkt i denne. Lad os give Proudhon Ret. Alle indifferente Proletarer underskriver med deres Ligegyldighed følgende Sætning: „Jeg underkaster mig Lovene, jeg tillader godvilligt, at jeg bliver udsuget og tyranniseret, jeg kysser Slavepisken."

Arbejdere! Vi kan ikke med alt for stor Ligegyldighed taale dette! Vi bør derfor slutte os sammen og arbejde for noget stort, godt og ædelt, en bedre Samfundsorden. Alt i Samfundet er Tvang, det forraar og nedtrykker os under Dyret, det dræber vor Bevidsthed og Selvstændighed.

For mange er Tilværelsen en Forbandelse. Mange begaar Selvmord for at slutte deres elendige Liv, som intet har at byde dem. Men det er uværdigt at fortvivle; rejs Jer! Tag Kampen op mod Undertrykkerne! Lad os ikke hvile, før vi har styrtet det nuværende Samfund. I, Kammerater! Arbejderklassens unge Mænd og Kvinder, maa rejse Jer og ikke gaa i Eders underkuede Forældres Fodspor. I maa vise, at I ikke vil lade Jer kujonere, at I ikke længere vil være Slaver; derfor, rejs Jer, Kammerater mod Undertrykkelsen, mod Dumheden, mod Hykleriet, mod Religionen, mod alt, som staar os i Vejen, vi maa aldrig anerkende de verdslige og aandelige Autoriteter, aldrig trættes i en hensynsløs Kamp for at vække Proletariatet af den store Fornedrelsens Søvn.

Ragnar Hedlund.

Vi henleder Opmærksomheden paa Abonnementssedlen paa Bagsiden af Bladet. Sørg for at faa den afbenyttet.

Kristendom og Alkohol—

har samme Oprindelse; de er begge blevet opfundet for at lette Hjærtet for betrængte Mennesker.

Det er ikke let at afgøre, hvilket af de to Berusselsesmidler der er det bedste, men vi tror i det hele taget ikke at Menneskene i Længden har nogen Glæde af at døve deres Smerter. Søger man at døve sine Sorger ved Berusselsesmidler, saa maa man derved ogsaa give Afkald paa de Glæder, som den klare Erkendelse medfører ved Siden af Sorgerne. Nogle vil maaske sige, at den Verden vi lever i ikke rummer andet end Sorger for den udbyttede Arbejderklasse.

Vi protesterer bestemt.

Alene Arbejdet for at komme ud af de bestaaende Tilstande har saa stor Tiltrækning for alle der har deltaget deri, at det rigeligt opvejer de Smerter man har ved at se Sandheden i Øjnene. Og klare Hjerner skal der til, skal vi i det hele taget nogensinde naa ud. Og selv om man ikke direkte deltager i Arbejdet, saa vil man alligevel paa andre Omraader have Glæde af en klar Erkendelsesevne i vore Dage. Menneskeheden er i Fremrykning, hurtigere end nogen Sinde før. Paa alle Omraader sker der store Ting, og takket være Bogtrykkerkunsten, har selv en fattig Arbejder i vore Dage lettere ved at følge med paa de fleste Omraader, end han har haft tidligere. Eller blot med Hensyn til Naturen; gaa ud i Skoven en af disse Efteraarsdage, i Solskin eller Ruskregn, det er ligemeget, tag ingen med, men gaa blot og se. Se, se og atter se, det er Naturens Lære til Menneskene. Se gennem Udviklingstankens Lys, og Du vil faa at mærke at selv de mindste Ting kan bringe Dig en Erkendelsens Glæde, som overgaar alt hvad Kristendom og Alkohol kan bringe — selv naar Du stirrer nok saa langt ind i Saligheden.

Naa; skulde vi endelig vælge mellem de to Berusselsesmidler, saa valgte vi Alkoholen; bruger man den har man dog maaske en Gang imellem et lyst Øjeblik, medens man ved Brug af Kristendommen stadig vil se Verden gennem et Par Forstørrelsesglas — og endda aldrig være vis paa at ikke en Tvivlens Orm gnaver ved Hjærtet og volder større Smerte end det volder at se Sandheden.

Gerhard.

Læg Mærke til omstaaende Annonce om vore Pjecer.

Betragtninger over den kataloniske Opstand.

Af Gustave Hervé.
Oversat fra „Wohlstand für alle".

—:—

Fordi „Ordenen" igen er oprettet i Barcelona og de officielle Telegrammer kundgør, at Revolutionen i Spanien er til Ende, maa vi derfor tro, at vore kataloniske Kammeraters Opstand virkelig er besejret, at deres heltemodige Kamp var forgæves? Nej, ingenlunde!

For os Stridsmænd for Fremtiden, Socialismen og Anarkismen gives der intet Nederlag! Den sociale Revolution er ikke en Regneopgave eller Skuespil, som kan iscenesættes og gennemføres til en fastsat Tid efter et forud bestemt Program. „Harmes, harmes og harmes igen!" siger Walt Whitman, den amerikanske Frihedssanger. Kun derved, at de Undertrykte og Udbyttede atter og atter forsøger at frigøre sig for Undertrykkelsen og Udbytningen og stadig hæve sig paany for at sætte deres egen Vilje igennem, for at leve deres eget Liv, vil de sluttelig umuliggøre al Udbytning og Herredømme og finde de Samfundsformer, hvorunder alle Mennesker kan leve sammen i frivillig, forenet, fælles Arbejde og Livsnydelse. Ethvert Stød fremad i denne

Ret bringer os, selv om det i Øjeblikket bliver slaaet ned af den herskende Magt, et Skridt nærmere hen imod vort Ideals Virkeliggørelse; det eneste som fjerner os derfra er Daadløsheden, de revolutionære Tankers Underkuelse, som opstaar, naar vi stadig forlader os paa vore „Førere og Repræsentanter", i Stedet for at gribe enhver som helst Lejlighed til at bekæmpe det herskende System.

Vore spanske Kammerater har grebet den Lejlighed, der blev budt dem; hvad de har opnaaet og hvori de har fejlet — derover maa vi gøre os klar, saa deres Kamp i Fremtiden kan komme alle Undertrykte til Gode i deres Frihedskampe.

Vi kan rolig paastaa, at Resultatet af Bevægelsen fuldt ud blev det, som der fra første Færd var Hensigten. Kataloniens Bonde- og Arbejderbefolkning havde rejst sig for at forhindre, at man sendte deres Sønner til Marokko, hvor de skulde erobre nogle Bjergværker for et Dusin Kapitalister, og derved lade sig skyde af Kabylerne, som naturligvis ikke vilde finde sig i et saadant Røveri af deres Land. Dette er nu lykkedes dem. Regeringen har „besluttet", at der ikke skal sendes Reservetropper til Marokko, endskønt de til at begynde med vilde sende 40,000 Mand. De besluttede det af den simple Grund, at der ingen var at sende. I mange Byer har af de indkaldte Regimenter kun 6—7 Personer rettet sig efter Indkaldelsesordren; og der, hvor flere meldte sig, kunde de dog ikke blive viderebefordret, da Kommunikationsmidlerne var ødelagte.

Hvorledes blev dette opnaaet? Først og fremmest gennem den aarelange, utrættelige antimilitaristiske Agitation, som har været drevet i Spanien og som har gjort det klart for hver Arbejder og Bonde, men i Særdeleshed for hver Arbejder- og Bondekone, hvor vanvittigt det er, at de Fattige og Udbyttede skal myrde og lade sig myrde i de spanske Rigmænds og Udbytteres Interesse — hvad der bliver fremstillet for dem som Fædrelandets Interesse og Ære. — Ja, det var hovedsagentlig Kvinderne, der, hvor det var nødvendigt holdt deres Mænd, Sønner og Fædre — alle dem, der maaske endnu under Trykket af den fra Barndommen indpodede Disciplin, mekanisk var fulgt deres „Foresattes" Befaling — tilbage med Magt og som kastede sig tværs over Jærnbaneskinnerne, for at forhindre Togene i at køre frem; det var Kvinderne som aabnede Kampen mod Gendarmerne, da disse med Vold vilde afhente Mændene i deres Hjem; de barrikaderede Dørene, stillede sig med Revolveren i Haanden foran Bødlerne og tilraabte dem: „Gaa væk, eller vi skyder Jer!"

Denne rodfæstede antimilitaristiske Overbevisning blandt de spanske Arbejdere gav sig Udslag i en storslaaet frivillig Organisation af Sabotagen. Uden Beslutninger, uden Centralkomiteer blev straks ved Barcelona-Revoltens Udbrud Telegraf- og Telefontraadene skaaret over i hele Nordspanien, Jærnbaneskinnerne blev revet op, Broerne sprængt i Luften, Landevejene barrikaderet med Træstammer og Telegrafpæle og bevogtet af bevæbnede Bønder, saa ethvert Samkvem, enhver Troppetransport, enhver gensidig Forbindelse mellem de forskellige Byers Politiøvrigheder var umuliggjort. Men noget saadant lader sig naturligvis ikke iscenesætte „af sig selv" fra i Gaar til i Morgen. Vi lærer deraf, at der mellem de spanske Arbejdere findes en vidtforgrenet Organisation af overbeviste og handledygtige Revolutionære (hvis Antal forøvrigt ingenlunde behøver at være særlig stort) som gennem frivillige Overenskomster er bleven klar over, hvilke Midler der er de bedste under en revolutionær Kamp og i det givne Øjeblik var beredt til, uden først at afvente Befaling fra en eller anden Centralledelse, at anvende disse Midler og saaledes skabe en revolutionær Situation, hvorved de fik Lejlighed til ogsaa at henrive den store Masse til at foretage selvstændige Handlinger. Vi ser ogsaa, hvor vigtig det var, at de Revolutionære selv var i Besiddelse af de til Handling nødvendige materielle Midler, og at disse ikke laa opbevaret hos en eller anden Centralledelse (med de bare Hænder sprænger man ingen Jærnbanebroer i Luften osv). (Forts.)

En Historie fra den gamle og den ny Tid.

En Mand, bevæbnet med en Økse stormer forbi Sokrates. En Forfølger raaber: „Stop ham! Stop ham! Det er en Morder!"

Men den gamle Filosof tog intet Hensyn hertil, men gik rolig videre.

„Nar", skriger Forfølgeren, „hvorfor standsede Du ham ikke? Jeg sagde Dig jo, at det var en Morder!"

„En Morder? Hvad er en Morder for noget?"

„Du Tosse! Naturligvis en, som myrder!"

„Naah — en Slagter!"

„Nej, Idiot! En Morder er en som myrder Mennesker."

„Aha — en Soldat."

„Nej, vist ikke. Det er en som myrder i Fredstid."

„Naah, saaledes — altsaa en Skarpretter."

„Nej, nej, nej, det er en, som i Fredstid myrder Mennesker i deres eget Hjem."

„Nu forstaar jeg, — en Læge?"

„Nej! Nej!"

To Tusend Aar senere kommer en anden Mand, med gnistrende Øjne, springende, og han raaber: „Stop ham! Stop ham!" idet han peger i en Retning hvor han ser. eller tror at se noget. „Stop ham, det er en Anarkist!"

„Hvad er en Anarkist for noget?"

„Et lovløst Menneske, som taler mod Lov og Autoritet, og som myrder Mennesker."

„Naah, jeg forstaar, — en Kapitalist."

„Nej, vist ikke! Jeg mener en Dagdriver, „permanent Arbejdsløs", som lyver og bedrager, som forvirrer alles Hoveder og lover alle et Paradis."

„Naah, saaledes, — en Præst."

„Nej! Nej! Aldeles ikke. Det er et Menneske, som har besluttet at ville erobre hele Verden, om det saa skal koste Strømme af Menneskeblod."

„Naah, endelig forstaar jeg; De mener en — Diplomat."

„Nej! Nej! Nej! Noget ganske andet! Nemlig et Menneske, et Menneske, som — — —"

(Af „Brand")

Synd!!!

Jeg fik forleden en Reklameseddel om et Møde for unge Mænd i K. F. U. M., med Emnet „Synd". Laura forbød mig naturligvis paa det strengeste at gaa derhen, men det æggede selvfølgelig blot min Nysgerrighed endnu mere, og jeg besluttede hemmeligt at gaa derhen alligevel. Jeg fortryder det ikke, — nu har jeg lært at modstaa Kvindens Yndigheder.

Jeg „synder" aldrig mere — med Kvinder.

Husk! **Husk!**

Skotøjsforretningen

Mariendalsvej 50 A.

Prima Galoscher til billigste Priser.

Galoscher repareres.

A. Carstens.

ABONNEMENT.

Navn: .....

Adresse: .....

tegner sig herved som Abonnent paa »Syndikalisten«.

Udfyld og indsend ovenstaaende til vor Ekspedition. Gaar for 2 Øre i aaben Konvolut.

Meningsfæller! Skriv til Bladet!

Brevkasse.

N. C. A., Følle Tyendeforening! Ja, det er Redaktør Bjarnholt fra „Arbejderbladet" der har skrevet det udmærkede Digt i vort forrige Nummer.

*

L. N.! Vi deler ikke din Forbavselse over Brochmanns Anmeldelse af „Samfundets Fjende". Vi havde aldeles ikke ventet os andet fra den Kant.

„Hvad vil Syndikalisterne" fortsættes i næste Nummer.

Læs Syndikalisternes Pjecer:

Alb. Jørgensen:
Klassekampen. Før 25 Øre, nu 10 Ø.

Chr. Christensen:
„Fædrelandskærlighed". 15 Øre.

Alf. Nielsen og Aug. Salomonsen:
Vaagn op. (Om Parlamentarismen). 15 Ø.

Nikolaj Petersen:
Klassekampens sociale Grundlag. 5 Øre.

Bruno Schmütz:
Arbejderbevægelsen i Amerika, 5 Ø.

faas paa Møderne samt i Ekspeditionen, Ny Carlsbergvej 1, 2.

Syndikalistisk Forbund
og
Socialistisk Ungdomstorening
afholder fremtidig Møde skiftevis hveranden Onsdag i Lokalet, Blaagaardsgade 29, 2, o. G.

Styrelsen.

„Arbejdervennen"

Organ for Landarbejderbevægelsen.

Redaktør: Carl Westergaard. Medarbejdere: Aakjær, Skjoldborg, Bundgaard, Dolleris, Eggers, Hans Laursen m. fl. Kontor: Hjelmensgade 2 A, Aarhus. Bladet udkommer hver Uge, koster 75 Øre Kvartalet, og bør læses og støttes af alle frisindede Arbejdere.

Hvem forhandler »Syndikalisten«:

Cigarforretningen Pilestræde 56,
Cigarforretningen P. Fabersgade 18,
Cigarforretningen Holmbladsgade 30,
Cigarforretn. Griffenfeldtsgade 88.
Cigarforretn. Thorsgade 3,
Cigarforretn. Valdemarsgade 87.

Redaktion:
Alf. Nielsen, Smedegade 4, 2.
G. E. Riemann, Rørholmsgade 22, 5.
Førstnævnte Ansvarshavende.

Ekspedition: Ernst Jul. Krafft, Ny Carlsbergvej 1, 2.

O. Brandts Bogtrykkeri Pr. Jørgensgade 11, N.